

Tak proč jsme je vlastně lustrovali

- editor007 | 26. června 2024

ČESKO: Bezpečnostní analytik a bývalý disident Jan Schneider se ve své glose ptá, jaký byl vlastně smysl lustrací a proč dnes vyznívají jako jeden starý vtip.

Na podzim roku 1989 se stávající režim téměř bez hlesu vytratil a byl nahrazen novým. Respektive staronovým, neboť se tvářil vítězně, i když znalci onu šarádu nazývají předáním moci.

Staronový režim, který měl sice do vínku vloženo heslo „nejsme jako oni“, se totiž začal chovat přesně jako onen starý režim, to jest, nechal to heslo pouze napsáno. Ve skutečnosti začal v lecčems kopírovat ten starý režim z dob jeho divokých počátků. Především zřídil ústav pro správně ideologické nazírání dějin.

Poté začal spektakulárně ostrakizovat exponenty bývalého režimu, ale s významnými výjimkami, například týkajícími se všech členů Socialistického svazu mládeže neboli SSM, zejména vrcholných funkcionářů této „juniorky“ Komunistické strany. To ovšem nebyla žádná náhoda, ale svazáckými exponenty velmi důsledně provedená sabotáž onoho proponovaného čistného smyslu lustrační legislativy.

Ony výjimky pro exponenty starého režimu, kteří se hbitě „prekabátili“, jak krásnozvučně říkají Slováci, měly ale háček. Jako pojistka proti tomu, aby selhali, sloužila smolná lázeň, praktikovaná pro všechny ty ostrakizované, ať právem nebo neprávem. Tou smolnou lázní se stal systém uzákoněných lustrací, který trestal i ty, které trestat nemusel, protože to je osvědčený způsob všech totalit, když jsou trestáni čas od času i ti, u nichž nikdo neví, proč. To výborně udržuje ve společnosti strach a utužuje kázeň a posiluje motivaci zařadit se a nevyčnívat.

Co se však nestalo!

Po více jak třech dekádách tohoto týrání společnosti však shledáváme sedět přímo na Hradě lustráta všech lustrátů, bývalého rozvědčíka bývalého režimu. A tleskají mu mnozí z těch, co prosazovali administrativní očistu společnosti systémem lustrací! Tak proč jsme se chovali tak strašně podle a nedůstojně, proč jsme vlastně společnost takovou dobu týrali?

Chtě nechtě to připomíná starý vtip o tom, jak šli Pepa s Vénou na trh. Cesta byla dlouhá a vedla bažinatou krajinou. Co chvíli přeskočila přes cestu žába. Náhle Pepu cosi napadlo a zvolal na Věnu: „Když jednu žabu chytněš a sníš, dostaneš 100 korun.“ Věna se dlouho nerozmýšlel, popadl žabu a v mžiku ji pozřel. S velkým sebezapřením zaplatil Pepa prohranou sázku. A když se vraceli z trhu touž cestou zpět, nemohl Pepa zapomenout na tak lehce prohranou stovku. Zeptal se tedy opatrně Vény: „Ty, Věno, dáš mi také 100 korun, když jednu žabu sním?“ – „Nu, pročpak né,“ odpověděl Věna. Pepa se vrhnul na první žabu a chutě ji pozřel. Věna vrátil 100 korun a oba šli zamyšleni cestou dál... V tom přerušil to divné ticho Pepa: „Ty, Věno, řekni mi: proč vlastně jsme ty žaby žrali?“

AUTOR: Jan Schneider

[ZDROJ](#)